

O svatém Prokopovi

OSOBY: VYPRAVĚC

PROKOP

1. ČERT

2. ČERT

VYPRAVĚC: Hrdina našeho vyprávění, svatý Prokop, se narodil ve vsi Chotouni u Českého Brodu. Od mládí vynikal bystrostí. Proto ho rodiče dali studovat. Prokop vystudoval církevní školu na Vyšehradě, ale církevní služba ve městě se mu nelíbila. Sníval o tom, že bude žít někde v ústraní a že se bude řídit pouze božími zákony. A tak se jednoho dne vydal směrem k rodné Chotouni. Putoval hlubokými lesy kolem Sázavy, až došel ke strmým rozeklaným skalám. Unaven ulehл do mechu. Ležel pokojně a netušil, že se ocitl v rejdišti čertů.

1. ČERT: Blablabla... Co tu pohledáváš, lidský červe?

2. ČERT: Zmiz odsud, nebo tě rozneseme na kopytech!

PROKOP: Hu, málem jste mě polekali. To je mi pěkný pořádek, rušit unaveného poustevníka.

2. ČERT: Blabla, ty se nás nebojíš? Jak je to možné, pozemský červe?

PROKOP: Před takovými, jako jste vy, mám pro strach uděláno!

1. ČERT: Blablabla, takhle jsme před týdnem postrašili jednoho lovce a on ze strachu zešilel.

2. ČERT: Anebo mlynář ze vsi. Chtěl postavit u našeho potoka další mlýn. Vyděsili jsme ho tak, že do roka zapálil i ten svůj.

PROKOP: Strašíte mě zbytečně. Vždyť já také umím to vaše blabla. No vidíte. A také se mě nebojíte.

2. ČERT: Blablabla, můžu tě nabrat na rohy, můžu tě vstrčit do pytle.

1. ČERT: Můžeme tě roztrhat na kousky!

PROKOP: *(Směje se.)* Tak právě tohle na mě neplatí. Běžte si strašit lovce a mlynáře, kteří se vás bojí.

1. ČERT: Co jsi za člověka?

2. ČERT: Jsi vůbec člověk?

PROKOP: Nechte už toho strašení. Připomínáte mi malé děti.

1. ČERT: Blabla, já ani jinak mluvit neumím. A ty nám nebudeš říkat, jak máme mluvit, blabla. Rozsekám tě na kousky a hodím tě do řeky rybám!

2. ČERT: Shodím tě ze skály a zasypu tě kamením, blabla!

PROKOP: Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého, nepřibližujte se ke mně!

ČERTI: *(Skučí a vyjí.)*

PROKOP: Tak vidíte, kam až sahá vaše moc. Na spravedlivého člověka

jste krátcí. A proto se zrovna tady usadím, protože Bůh dovedl mé kroky až sem.

ČERTI: *(Kvílí a křepčí.)*

VYPRAVĚC: Jak Prokop řekl, tak učinil. Postavil si v oněch místech malý domek sroubený z klád. Práce mu šla od ruky, vyrostl totiž na vesnici. Vykácel les a na jeho místě zasel obilí, aby měl chléb. Čerti vyváděli, jak uměli, aby Prokopa donutili k odchodu. Jenže Prokop se jich nezalekl. Byl pevný jako skála, která se mu tyčila nad chaloupkou.

ČERTI: *(Vyjí.)*

PROKOP: Tak už jste tu zase?

1. ČERT: Blabla, poustevníku, tohle je naše skála!

2. ČERT: S námi tu žít nemůžeš, blabla.

1. ČERT: Dohodněme se.

PROKOP: Najednou se chcete dohodnout. Vždyť jste pořád strašili a vyhrožovali. K čemu ta změna?

2. ČERT: Co z toho máš? Každý den dřeš do úmoru, blabla.

1. ČERT: Vykácel jsi nám kus lesa, jak tedy, blabla, můžeme v klidu žít?

PROKOP: Hlavně že vy mě necháte v klidu žít.

1. ČERT: Blablaba, jíš tady jen žaludy, planá jablka a kořínky. Copak je to nějaký život?

2. ČERT: Ani chléb nemáš. Co kdybychom ti přinesli chutnou krkovičku nebo husičku vypečenou do zlatova, blabla?

PROKOP: Pečínku na pekelném plameni pečenou, děkuji pěkně. Mně jablka postačí, jsou z úrody boží.

1. ČERT: Brrrr!

PROKOP: A voda ze studánky je také požehnaná. Nic mi tu neschází. Jen ten boží chlebiček mi chybí. Proto jsem vykácel les.

2. ČERT: A jsi tady tak sám, blablaba. Nechtěl bys nějakou společnost?

1. ČERT: Můžeme ti ji opatřit.

PROKOP: Co vám straší v hlavě? Proto jsem přece odešel od lidí, abych byl sám.

1. ČERT: Blablaba. Bylo by ti veseleji, kdybychom ti přivedli nějakou dívku hezkou jako obrázek.

2. ČERT: Zazpívala by ti, blabla, poklidila a milá by k tobě byla, blabla.

PROKOP: I vy pekelníci! Bůh to všechno slyší. Takové mrzké nabídky. Já, který jsem vysvěcen na kněze, mám poslouchat takové nehoráznosti? Pozvu archanděla Gabriela s plamenným mečem!

1. ČERT: *(Jektavě.)* Blablabla. Zadrž, ctíhodný muži. Vždyt nemusí být hned tak zle.

2. ČERT: Jsi přece také jen člověk. Pokoušeli jsme se zlepšit ti živobyті, když jsme teď sousedé.

PROKOP: Ano. Chtivost, nestřídmost a svádívý hřích, to jsou vaše ubohé zbraně. Na mé straně je však víra, dobro a láska k Bohu. A také požehnaná práce. Proti tomu nic nezmůžete. S boží pomocí vás vyženu.

1. ČERT: Blablabla, jsme u této skály už dva tisíce let. Přece bys nám nepokazil dobré bydlo.

2. ČERT: Nebuď krutý! Kam bychom se poděli?

PROKOP: V pekle je přece místa dost.

1. ČERT: Blabla, na peklo je času dost. My ti můžeme být ku pomoci, kdybys chtěl, blablabla.

PROKOP: Dobrá tedy. Práce je vám třeba jako soli. Zoráte mi pole a pak se uvidí.

2. ČERT: My jsme mysleli, blabla, třeba chodit pro vodu nebo něco lehkého, blabla.

PROKOP: Už jsem řekl! Oba vás zapřáhnou do pluhu a nemyslete si, že vás nechám polehávat.

VYPRAVĚC:

A opravdu. Nazítří za svítání se oba čerti dostavili. Prokop vstal v dobré náladě, nasadil čertům chomouty a ti se dali do práce. Po chvíli se začali vztekat, ale Prokop měl po ruce bič, a tak čerti pracovali, až z nich stoupala pára. Když je Prokop navečer propouštěl, viděl, že jsou na pokraji sil. Tu noc byl ve skalách klid jako nikdy předtím. Zanedlouho začali čerti Prokopa poslouchat na slovo a zvěst o tom, jaké má Prokop pomocníky, se brzy roznesla po kraji. Na místě, kde Prokop žil, byl postaven klášter a Prokop se stal jeho prvním opatem. Klášter dostal název Sázavský. Není snad třeba říkat, že se čerti v místech, kde stál klášter, už nikdy neobjevili.